

mite ue pääwa soido peale, mis pärast pilka und — warem ehl iljem — surno sirosto prao wahelt meid tuleb äratama. — Üks silm, mis une ja laugude katmata, waatab faa muro alla meie uinova palge peale, ja ühe Isa arm ei roderdu wilsus mulla fätkis meist mite ära. — Se rüüd, särk ja kate, miiega põrmust rodetut osa haua sängi magama pannakse, ei festa lauaks, waid pudeneb enamiste warem fui kate, alune, ega ole sellepäras tuleraval hommikul mingi tüsismist, waid seal nõutalse üksnes pulma-ülifonda hingefese läest, kes kui pääsote sügisel soema kohta

põgeneb, kui leha ja elo lülmals läbävad. — Uga fest ei tahtnud ma lugejale rääkida, waid lühidest ütelsda, kuida armas jutustus Ehwangeliumi seletusest meid öhtul pikale viiwanud, et mööda läinud aega enne tähele ei pannud, sunni fel üksteistkümme lõi.

Wolsten palus lül mind ööfeks senna jäada; öhto oli pime kui fot ja sügisene tee pealegi nilbe ja vorine, aga mino nooruse lust ja julgus ei pannud neid pisoleksi kinnitusi mingiks, waid tänasin lahke pakumise eest, palusin hobuse tallist tua ja walmistasin seda maid minikule. Treppile astudes tömbasin mantli krae kulla ja palgede ümber, pistsin õlmad wöö alla, kargasin sadulasse ja hakasin trap! trap! koo poole minema. Toast tulles ei näinud silm esitsalt midagi, sunni aega mööda pimedaga orjus ja teekoha ja kraawide wahe selgest äratundis. Winge tuul wiliatas lagedal ümber kõrvade ja muda platsatas saapa sääri waisto ülesse.

Mätuse aiaast mööda sõites, mis rohkem werst siin pool kirikut, pahemat kät tee ääres seisab, ei puutunud midagi roderast kuju mul silma, ehl lül testlöö ligi ja mina üksi teed käisin. Kuule-oog wihietas haudade üle ja kabistas puiest mahavarisenud lehti koko, se oli lõik, ja ei olnud wistist ial suuremaid liikumisi siin ega maail raho-koplites nähtud. Rust rumal ebausu lori kodunt päritud, ehl kesse algmiselt tühja jutu jalule sunnitanud, et mätarüpes puhkajad testlööl rahosängidest väljaastuvad ja rändama lähvad: seda ei tea mina mite, aga mälestan selgest